

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Габрово, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в закрито заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова

Членове: Ива Димова
Симона Миланези

като разгледа докладваното от Симона Миланези Въззивно гражданско дело № 20234200500017 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2 от ГПК.

Образувано е въз основа на жалба подадена от Н. Г. Т., чрез адв. Л. Д., против постановление от 24.10.2022 г. за отказ за прекратяване на изпълнително дело № 1103/2019 г. по описа на ЧСИ З. В., рег. № 734.

Твърди се, че същото е незаконосъобразно, необосновано и неправилно. Възражава се на първо място, че на нея, като длъжника, не ѝ редовно съобщено за извършената цесия, между образувалия настоящото изпълнително дело новия кредитор „ЕОС Матрикс“ ЕООД и „ОББ“ АД, респ. цесията няма действие спрямо нея, като образуването на изпълнително дело въз основа на същия изпълнителен лист погазва правата ѝ. Освен че липсват каквито и да е мотиви за постановяването на отказа, то същият е незаконосъобразен и неправилен, тъй като след образуване на изпълнителното дело на 04.10.2019 г. и налагането на заповест за наемане на банковите сметки на длъжницата Т. в „Експресбанк“ АД на 29.10.2019 г., последващи успешни изпълнителни действия по делото спрямо нея не са извършени. Вискателят изкуствено поддържа хода на делото, правейки искане на 05.08.2021 г. да бъде наложен заповест за наемане на банкова сметка на жалбоподателката в „Те- Дже Зираат Банкасър – София“. Без да извърши предварителна справка, дали длъжника има сметка там, ЧСИ изпраща заповестно съобщение за наемане на заповест. В този смисъл предприетото изпълнително действие е неуспешно, следователно не е прекъснат двугодишния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Излагат се подробни доводи в подкрепа на твърденията. Моли да се отмени обжалваното постановление на ЧСИ, с което е постановен отказ за прекратяване на изпълнителното дело по отношение на жалбоподателката на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК и да се върне изпълнителното дело на ЧСИ за издаване на постановление за прекратяване на делото по отношение на

същата.

В срок е постъпил отговор от вискателя по изпълнителното дело, в който жалбата се оспорва по подробно изложени аргументи и се моли същата да се остави без уважение.

В мотивите на ЧСИ, дадени по реда на чл. 436, ал. 3 от ГПК, се взема становище за допустимост, но неоснователност на подадената жалба. Моли се, същата да се остави без уважение, по подробни изложени аргументи.

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна – длъжник в изпълнителното производство, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебни изпълнител по смисъл на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК – отказ да прекрати производството по делото по отношение на жалбоподателята, поради което същата следва да бъде приета за процесуално допустима.

От приложеното изпълнително дело № 1103/2019 г. на ЧСИ З. В., с рег. № 734 на КЧСИ, се установява, че производството по делото е образувано въз основа на молба с вх. № 10407/04.10.2019 г. от „ЕОС Матрикс“ ЕООД, легитимиращ се като цесионер по договор за цесия с „ОББ“ АД, срещу длъжниците по представен изпълнителен лист от 14.10.2009 г. издаден по ч. гр. д. № 1297/2009 по описа на РС – Севлиево, сред които е и жалбоподателката Н. Г. Т..

ЧСИ е наложил заповор на банковата сметка на длъжницата Н. Т. в „Експресбанк“ АД, видно от заповорно съобщение с изх. № 13561/29.10.2019 г. и писмо от банката с вх. № 11681/07.11.2019 г., с което се уведомява съдебния изпълнител за наложения заповор на банкова сметка.

С молба с вх. № 9598/05.08.2021 г. вискателят „ЕОС Матрикс“ ЕООД е посикал от съдебния изпълнител да наложи заповор на сметките на Н. Г. Т. в „Те- Дже Зираат Банкас- клон София“.

Съдебният изпълнител е изпратил заповорно съобщение с изх. № 9356/09.08.2021 г. до посочената от вискателя банка.

С молба с № 15425/17.10.2022 г. процесуалният представител на длъжницата Н. Т. е поискала да се прекрати производството по изпълнителното дело по отношение на доверителката й, тъй като в срок от две години от последното изпълнително действие, вискателят не е поискал извършването на годно изпълнително действие срещу нея. Изложено е, че искането да се наложи заповор на сметка в банка, в която тя не притежава такава, не е годно да прекъсне срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

С постановление ЧСИ е отказал да прекрати делото, като същото е съобщено на процесуалния представител на Т., с писмо с изх. № 14823/24.10.2022 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Неоснователно е наведеното възражение, че цесията не е породила действие за длъжника Н. Т., тъй като не е уведомена за същата. Уведомяването на длъжника не е елемент от фактическия състав на договора за цесия и не го прави недействителен и е без значение установяване на надлежното уведомяване на длъжника по см. на чл. 99, ал. 3 от ГПК, за извършената цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането и не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. За

разлика от исковия процес, който цели защита при правен спор чрез разрешаването му, в изпълнителния процес този спор вече е приключил и изпълнението реализира неговите последици, поради което и правилата, по които се развива изпълнителното производство са различни- към момента на неговото започване е налице изпълнително основание, обективизиращо изпълняемото право. То се реализира от специфичен орган, в чиято дискреция е провеждане и приключване на принудителното изпълнение – съдебният изпълнител, който е овластен с компетентността да извършва предписаните в ГПК изпълнителни действия. Предприетите действия на съдебния изпълнител във връзка с конституиране на друг вискател – правомощие въведено от чл. 429, ал. 1 от ГПК, като изключение от правилото, че страните в изпълнителния процес са тези очертани от титула на изпълнение, са именно такива действия, които са неотносими към материалните предпоставки за наличие на правото, както и за дължимостта на вземането, което длъжникът следва да погаси принудително. В тази връзка и частните правоприемници на вискателя, изведено от цитираната норма, също могат да упражнят придобитото право, удостоверено като изпълняемо в изпълнителния лист. Валидността и основателността на искането за промяна на вискателя се преценява от съдебния изпълнител и съответно неговата преценка подлежи на контрол. След като съдебният изпълнител като орган е натоварен с реализиране на признатото право и носи отговорност за неговото удовлетворяване, то и длъжника не може да реализира защита чрез оспорване на това право, с оглед предприети действия от съдебния изпълнител по изпълнението му (в този смисъл решение № 209 от 28.11.2018 г., постановено по гр. д. № 2530/2017 г. на I ТО на ВКС). В този смисъл образуването на ново изпълнително дело от частния правоприемник на първоначалния вискател не е незаконосъобразно и не погазва правата на длъжника, както неоснователно се твърди в жалбата.

Неоснователно е и наведеното възражение в жалбата, че поради бездействие на вискателя повече от две години е настъпил перемпционния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК имащ за последица прекратяване на делото, тъй като предприетото по молба на вискателя действие по налагане на заповест на банкова сметка в банка, в която длъжника няма сметка, не прекъсва давностния срок.

От делото е видно, че вискателят, след образуване на делото и налагането на заповест на сметка на жалбоподателката на 29.10.2019 г., с молбата от 05.08.2021 г. е поискал извършването на действия от СИ и е посочил изпълнителен способ, а именно налагане на заповест на вземания на същата в „Те- Дже Зираат Банкасз- клон София“. ЧСИ е предприел поисканото действие, макар и без резултат.

Съгласно т.10 от Тълкувателно решение №2/2013г. на ОСГТК когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече

настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, като в изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Запорът е процесуално изпълнително действие и с налагането му, принудителното изпълнение се насочва върху определен имуществен обект, който се предназначава за удовлетворяване на вискателя. В т. 5 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по т. д. № 3/2015 на ОСГК на ВКС, е дадено разяснение, че при налагането на запора не се изисква предварителна проверка за това дали вземането действително съществува. Налагането на запора и последващите изпълнителни действия по отношение на вземането се предприемат само въз основа на твърденията на вискателя, че неговият длъжник има определено вземане към трето лице. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Последното не е част от фактическия състав по налагането на запора, а е от значение за това, дали той може да доведе до предвидените в закона последици и да послужи за удовлетворяване на вискателя или не. В случай, че вземането не съществува, запорът не може да породи предвидените в закона последици, а оттам и не може да се реализира изпълнителния способ, от който той е част, като вземането на кредитора ще остане неудовлетворено. Тази невъзможност обаче е обективна и се дължи на несъществуване на вземането, което не е следствие от поведението на вискателя или от извършени от него действия. Видно от даденото разяснение в Тълкувателното решение извършените действия на съдебния изпълнител по налагане на запор поради липса на сметка в нея не може да доведе до удовлетворяване на кредитора, но са годни да прекъснат перемпционния срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

От гореизложеното е видно, че постановеният отказ на ЧСИ З. В., рег № 734 на КЧСИ да прекрати изпълнително производство № 1103/2019 г. по отношение на длъжника Н. Г. Т., поради настъпила перемпция на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, е правилно и законосъобразно, тъй като не са били налице предпоставките за издаване на искането от страната постановление. Жалбата следва да се остави без уважение, като неоснователна и недоказана.

Воден от гореизложеното, Габровският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената жалба от длъжника Н. Г. Т.,

чрез адв. Л. Д., против постановление от 24.10.2022 г. за отказ за прекратяване на изпълнително дело № 1103/2019 г. по описа на ЧСИ З. В., рег. № 734 на КЧСИ, като неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____